

PAPA FRANCESC
AUDIÈNCIA GENERAL

Dimecres, 4 de desembre de 2024

[El següent text també incorpora parts no llegides que es consideren pronunciades]

Catequesi. L'Esperit i l'Esposa. L'Esperit Sant guia el poble de Déu a l'encontre amb Jesús, la nostra esperança. 16. Anunciar l'evangeli en l'Esperit Sant. L'Esperit Sant i l'evangelització

Benvolguts germans i germanes, bon dia!

Després d'haver reflexionat sobre l'acció santificadora i carismàtica de l'Esperit, dediquem aquesta catequesi a un altre aspecte: l'obra evangelitzadora de l'Esperit Sant, és a dir, el seu paper en la predicació de l'Església.

La Primera carta de Pere defineix els Apòstols com «els qui us han predicat l'evangeli, guiats per l'Esperit Sant» (1,12). En aquesta expressió hi trobem els dos elements constitutius de la predicació cristiana: el seu contingut, que és l'Evangeli, i el seu mitjà, que és l'Esperit Sant. Diguem alguna cosa de l'un i de l'altre.

En el Nou Testament, la paraula *evangeli* té dos significats principals. Pot referir-se a qualsevol dels quatre Evangelis canònics: Mateu, Marc, Lluc i Joan; en aquesta accepció, *evangeli* significa la 'bona nova' proclamada per Jesús durant la seva vida terrenal. Després de Pasqua, la paraula *evangeli* adquireix el nou significat de bona notícia sobre Jesús, és a dir, el misteri pasqual de la mort i resurrecció del Senyor. Això és el que l'Apòstol anomena *evangeli* quan escriu: «No m'avergonyeixo de l'evangeli, que és poder de Déu per a salvar tots els qui creuen» (Rm 1,16).

La predicació de Jesús, i, més endavant, la dels apòstols, també conté totes les obligacions morals que es desprenen de l'Evangeli, començant pels Deu Manaments i acabant pel 'nou' manament de l'amor. Però si no volem tornar a caure en l'error denunciat per l'apòstol Pau d'anteposar la llei a la gràcia i les obres a la fe, hem de partir sempre de l'anunci d'allò que Crist ha fet per nosaltres. Per això, en l'exhortació apostòlica *Evangelii gaudium* s'insisteix tant en la primera de les dues coses, és a dir, en el *kerigma* o 'anunci del nucli de la fe', del qual depèn qualsevol aplicació moral.

De fet, «en les catequesis té un paper fonamental el primer anunci o kerigma, que ha d'ocupar el centre de l'activitat evangelitzadora i de qualsevol intent de renovació eclesial». «Quan a aquest primer anunci se l'anomena *primer*, això no significa que estigui al començament i després s'oblidi i se substitueixi per altres continguts que el superen. És el primer en un sentit qualitatiu, perquè és l'anunci principal, aquell que sempre s'ha de tornar a escoltar de maneres diferents i aquell que sempre s'ha de tornar a anunciar d'una manera o d'una altra al llarg de la catequesi, en totes les seves etapes i moments. [...] No s'ha de pensar que a la catequesi el kerigma s'hagi abandonat en favor d'una formació suposadament més "sòlida". Res no hi ha més sòlid, més profund, més segur, més consistent i més savi que aquell anunci» (n. 164-165), és a dir, el del kerigma.

Fins ara hem vist el contingut de la predicació cristiana. Això no obstant, hem de tenir en compte també el conducte de l'anunci. L'Evangeli s'ha de predicar «guiats per l'Esperit

Sant» (1Pe 1,12). L'Església ha de fer precisament allò que Jesús va dir al començament del seu ministeri públic: «L'Esperit del Senyor reposa sobre meu, perquè ell m'ha ungit. M'ha enviat a portar la bona nova als pobres» (Lc 4,18). Predicar amb la unció de l'Esperit Sant significa transmetre, juntament amb les idees i la doctrina, la vida i la convicció de la nostra fe. Significa confiar no «amb el llenguatge persuasiu propi de la saviesa humana, sinó amb el poder convincent de l'Esperit» (1Co 2,4), com ho va escriure sant Pau.

És fàcil dir-ho —es podria objectar—, però, ¿com posar-ho en pràctica si no depèn de nosaltres, sinó de la vinguda de l'Esperit Sant? En realitat, hi ha una cosa que depèn de nosaltres, o més aviat dues, i les mencionaré breument. La primera és la pregària. L'Esperit Sant ve damunt els qui pregunten, perquè el Pare celestial —està escrit— dona «l'Esperit Sant als qui l'hi demanen» (Lc 11,13), sobretot si li ho demanen per a anunciar l'Evangeli del seu Fill! Compte amb la predicació sense la pregària! Hom es converteix en allò que l'Apòstol anomena «una esquella sorollosa o un címbal estrident» (1Co 13,1).

Per tant, el primer que depèn de nosaltres és pregar per tal que vingui l'Esperit Sant. La segona cosa és no voler anunciar-nos a nosaltres mateixos, sinó a Jesús el Senyor (cf. 2Co 4,5).

Això fa referència a la predicació. A vegades hi ha predicacions llargues, de vint minuts, de trenta minuts... Però, per favor, els predicadors han de predicar una idea, un afecte i una crida a l'acció. Si dura més de vuit minuts, la predicació s'esvaeix, no s'entén. I això ho dic als predicadors... [aplaudiments]. Veig que us agrada sentir això! A vegades veiem homes que, quan comença el sermó, surten a fumar i després tornen a entrar. Si us plau, el sermó ha de ser una idea, un afecte i una proposta d'acció. I mai no ha de durar més de deu minuts. Això és molt important.

La segona cosa —us ho he dit— és no voler predicar-nos a nosaltres mateixos sinó el Senyor. No cal que ens aturem en això, perquè qualsevol persona que es dediqui a l'evangelització sap bé el que significa, a la pràctica, no predicar-nos a nosaltres mateixos. Em limitaré a una aplicació particular d'aquesta exigència. No voler predicar-nos a nosaltres mateixos implica també no donar sempre prioritat a les iniciatives pastorals promogudes per nosaltres i vinculades al nostre nom, sinó col·laborar de bon grat, si se'ns demana, en les iniciatives comunitàries, o que se'ns encomanin per obediència.

Que l'Esperit Sant ens ajudi, en acompanyi, i ensenyi a l'Església a predicar així l'Evangeli als homes i dones d'aquest temps! Gràcies.